

KIRJE SYLVIA PANKHURSTILLE ⁹²

TOVERI SYLVIA PANKHURST, LONTOO

Elokuun 28 pnä 1919

Kallis toveri! Kirjeenne heinäkuun 16 pltä 1919 sain vasta eilen. Olen erittäin kiitollinen Teille Englantia koskevista informaatiosta ja koetan täyttää pyyntönne, t.s. vastata kysymykseenne.

En epäile lainkaan sitä, että monet työläiset, jotka edustavat proletariaatin parhaita, rehellisimpiä, todella vallankumouksellisia aineksia, vastustavat parlamentarismia ja kaikkinaista parlamenttityöhön osallistumista. Tällainen suhtautuminen on sitä käsitettävämpää, mitä vanhempia ovat kyseisen maan kapitalistinen kulttuuri ja porvarillinen demokratia, sillä vanhojen parlamentaaristen maiden porvaristo on oppinut mainiosti teeskentelemään ja pettämään kansaa tuhansin eri tavoin, se esittää porvarillisen parlamentarismia „demokratiana yleensä” tai „puhtaana demokratiana” ynnä muuna sen kaltaisena, se salaa taidokkaasti parlamentin miljoonat yhdyssiteet pörssiin ja kapitalisteihin, käyttää hyväkseen lahjottavaa, ostettavissa olevaa sanomalehdistöä ja panee kaikin keinoin liikkeelle rahan voiman, pääoman mahdin.

Ei ole epäilemistä, että Kommunistinen Internationale ja eri maiden kommunistiset puolueet tekisivät korjaamattoman virheen, jos torjuisivat luotaan työläiset, jotka ovat Neuvostovallan puolella, mutta eivät suostu osallistumaan parlamentaariseen taisteluun. Jos kysymys otetaan yleensä, teoreettisesti, niin nimenomaan tuo ohjelma, t.s. taistelu Neuvostovallan puolesta, Neuvostotasavallan puolesta, voi yhdistää ja sen tulee nyt yhdistää ehdottomasti kaikki työläispiireistä lähtöisin olevat vilpittömät, rehelliset vallankumoukselliset. Hyvin monista työläisanarkisteista tulee

nyt vilpittömiä Neuvostovallan kannattajia, ja kun asia ker-
ran on siten, niin se todistaa, että he ovat parhaita toverei-
tamme ja ystäviämme, parhaita vallankumouksellisia, jotka
ovat olleet marxilaisuuden vihollisia vain väärinkäsityksen
takia, eivätkä oikeastaan väärinkäsityksenkään takia, vaan
siksi, että II Internationalen aikakaudella (1889—1914)
vallitsevana ollut virallinen sosialismi kavalsi marxilaisuus-
den, suistui opportunistiin, vääristeli ylipäänsä Marxin
vallankumouksellista oppia ja varsinkin hänen oppiaan vuo-
den 1871 Pariisin Kommuunin opetuksista. Olen kirjoittanut
siitä seikkaperäisesti teoksessani „Valtio ja vallankumous”
enkä sen vuoksi puutu enempää tähän kysymykseen.

Miten on meneteltävä, jos kyseisessä maassa henkilöt,
jotka ovat kommunisteja vakaumuksiltaan ja vallankumouk-
sellisen toimintavalmiutensa puolesta, Neuvostovallan
(„neuvostojärjestelmän”, kuten ei-venäläiset toisinaan sano-
vat) vilpittömät kannattajat, eivät voi yhdistyä, koska hei-
dän välillään on erimielisyyttä parlamenttiin osallistumi-
sesta?

Minä en pitäisi sellaista erimielisyyttä oleellisena nykyi-
senä aikana, sillä taistelu Neuvostovallan puolesta on
proletariaatin poliittista taistelua sen kaikkein korkeim-
massa, tietoisimmassa ja vallankumouksellisimmassa muo-
dossa. Parempi on olla vallankumouksellisten työläisten
kanssa silloin, kun he erehtyvät osakysymyksessä tai tois-
arvoisessa kysymyksessä, kuin „virallisten” sosialistien eli
socialidemokraattien kanssa, jos nämä eivät ole vilpittömiä
eivätkä lujia vallankumouksellisia, eivät halua tahi eivät
osaa tehdä vallankumouksellista työtä työväenjoukkojen
keskuudessa, vaikka ovatkin oikean taktiikan kannalla tässä
osakysymyksessä. Ja kysymys parlamentarismista on nyt
osakysymys, toisarvoinen kysymys. Rosa Luxemburg ja
Karl Liebknecht olivat mielestäni oikeassa puolustaessaan
tammikuussa 1919 spartakistien konferenssissa Berliinissä
osallistumista Saksan porvarillisen parlamentin, perustavan
„Kansalliskokouksen” vaaleihin sanotun konferenssin enem-
mistöä *vastaan*⁹³. Mutta he olivat tietenkin vielä enemmän
oikeassa pitäessään parempana pysyä yhdessä kommunisti-
sen puolueen kanssa, joka teki osittaisen virheen, kuin liittyä
Scheidemannin ja hänen puolueensa kaltaisiin suoranaisiin
socialismin kavaltajiin tai niihin lakeijasieluihin, doktrinää-
reihin, pelkureihin, porvariston tahdottomiin apureihin ja

tosiasiallisiin reformisteihin, joita ovat Kautsky, Haase, Däumig ja koko tuo saksalaisten „riippumattomien puolue”.

Minä henkilökohtaisesti olen vakuuttunut siitä, että Englannin vallankumoukselliset työläiset ovat tehneet virheen kieltäytyessään osallistumasta parlamenttivaaleihin, mutta on parempi tehdä sellainen virhe kuin hidastaa suuren kommunistisen työväenpuolueen muodostamista Englannissa kaikista Teidän luettelemistanne, bolshevismille myötämielisistä ja vilpittömästi Neuvostotasavallan puolella olevista suunnista ja aineksista. Jos esimerkiksi B.S.P:n⁹⁴ riveistä löytyisi vilpittömiä bolshevikkeja, jotka kieltäytyisivät parlamenttiin osallistumista koskevien erimielisyyksien takia yhdistymästä heti kommunistiseksi puolueeksi yhdessä suuntien n:o 4, n:o 6 ja n:o 7 kanssa, niin nuo bolshevikit tekisivät mielestäni tuhat kertaa suuremman erehdyksen kuin mitä on erheellinen kieltäytyminen osallistumasta Englannin porvarillisen parlamentin vaaleihin. Näin sanoessani edellytän tietenkin, että kaikilla näillä suunnilla 4, 6 ja 7 on todella olemassa yhdyssiteet työväen *joukkoihin*, eivätkä ne ole *vain* pieniä intellektuelliryhmiä, kuten asianlaita Englannissa usein on. Tässä suhteessa ovat nähtävästi hyvin tärkeitä Workers Committeees ja Shop Stewards*, joilla luulisi olevan läheiset yhteydet *joukkoihin*.

Kiinteä yhteys työläisjoukkoihin, taito harjoittaa jatkuvaa agitaatiotyötä niiden keskuudessa, osallistuminen jokaiseen lakkoon, reagointi jokaiseen joukkojen vaatimukseen, se on tärkeintä kommunistiselle puolueelle, varsinkin sellaisessa maassa kuin Englannissa, missä (kuten sivumennen sanoen kaikissa muissakin imperialistisissa maissa) sosialistiseen ja ylipäänsä työväenliikkeeseen on tähän saakka osallistunut etupäässä suppea joukko työväen huippukerrok-
sia, työväenaristokratian edustajia, jotka ovat suurimmalta osaltaan läpeensä ja auttamattomasti reformismin turmele-
mia, porvarillisten ja imperialististen ennakkoluulojen kahlehtimia. Ei voi olla puhettakaan vakavasta kommunistisesta työväenliikkeestä, ellei taistella noita huippukerrok-
sia vastaan, ellei luhisteta perinpohjin sitä arvovaltaa, joka niillä on työväen keskuudessa, ellei saada joukkoja vakuut-

* — Työläiskomiteat ja tehtaanvanhimmat. *Toim.*

tuneiksi noiden kerrosten täydellisestä porvarillisesta turmeltuneisuudesta. Tämä pätee sekä Englantiin että Ranskaan, sekä Amerikkaan että Saksaan nähden.

Ne vallankumoukselliset työläiset, jotka kohdistavat hyökkäilynsä parlamentarismia vastaan, ovat aivan oikeassa sikäli, mikäli nuo hyökkäilyt ilmaisevat porvarillisen parlamentarismien ja porvarillisen demokratian periaatteellista kieltämistä. Neuvostovalta, Neuvostotasavalta — siinä se, mitä työväen vallankumous on asettanut porvarillisen demokratian tilalle, siinä on kapitalismista sosialismiin siirtymisen muoto, proletariaatin diktatuurin muoto. Eikä parlamentarismien arvostelu ole vain oikeutettua ja välttämätöntä Neuvostovaltaan siirtymisen perusteluna, vaan se on myös aivan paikallaan oivalluksena, että parlamentarismi on historiallisesti sovinnasta ja rajoittunutta, että se liittyy kapitalismiin ja vain kapitalismiin, että se (parlamentarismi) on edistyksellistä keskiaikaisuuteen verrattuna ja *taantumuksellista Neuvostovaltaan verrattuna*.

Parlamentarismien arvostelijat Euroopassa ja Amerikassa, jos he kuuluvat anarkisteihin ja anarkosyndikalisteihin, ovat kuitenkin hyvin usein väärässä sikäli kuin he hylkäävät *kaikkinaisen osallistumisen* vaaleihin ja parlamenttityöhön. Se johtuu yksinkertaisesti vallankumouksellisen kokemuksen puutteesta. Me venäläiset olemme kokeneet XX vuosisadalla kaksi suurta vallankumousta ja tiedämme hyvin, millainen merkitys parlamentarismilla voi olla ja tosiasiallisesti onkin vallankumouksellisena aikana yleensä ja *välittömästi vallankumouksen aikana* erikoisesti. Porvarilliset parlamentit on syrjäytettävä ja niiden tilalle tulee perustaa neuvostolaitoksia. Se on epäilemätöntä. Venäjän, Unkarin, Saksan ja muiden maiden kokemuksen valossa on nyt varmaa, että niin *tapahtuu ehdottomasti* proletaarisen vallankumouksen aikana. Sen vuoksi työväenjoukkojen järjestelmällistä valmistamista siihen, Neuvostovallan merkityksen selittämistä niille jo ennakolta, Neuvostovallan puolesta harjoitettavaa propagandaa ja agitaatiota — kaikkea tätä on pidettävä työläisen *ehdottomana* velvollisuutena, jos hän haluaa olla tosisteolla vallankumouksellinen. Me venäläiset kuitenkin suoritimme *tuota* tehtävää toimimalla myös parlamenttiareenalla. Edustajamme osasivat harjoittaa tsaarivallan ja tilanherrojen väärennetyssä Duumassa vallankumouksellista ja tasavaltalaista propagandaa. Aivan

samoin voidaan ja pitää *harjoittaa neuvostopropagandaa* porvarillisissa parlamenteissa, niiden sisältä käsin.

Mahdollisesti tässä tai tuossa parlamentaarisessa maassa on vaikea päästä siihen heti kohta. Se on kuitenkin toinen asia. On pyrittävä siihen, että kaikkien maiden vallankumoukselliset työläiset omaksuisivat tämän oikean taktiikan. Ja jos työväenpuolue on todella *vallankumouksellinen*, jos se on todella *työväen* puolue (t.s. jos sillä on yhteydet joukkoihin, työtätekevien enemmistöön, proletariaatin *syviin riveihin* eikä vain sen huippukerrokseen), jos se on todella *puolue*, t.s. lujasti ja todenteolla yhteenliittynyt *vallankumouksellisen etujoukon järjestö*, joka osaa kaikin mahdollisin keinoin tehdä vallankumouksellista työtä joukkojen keskuudessa, niin silloin sellainen puolue osaa varmaankin pitää kurissa *omat* parlamentaarikkonsa, tehdä heistä todellisia vallankumouksellisia propagandisteja, sellaisia kuin Karl Liebknecht, eikä opportunisteja, ei niitä, jotka turmelevat proletariaattia porvariston menetelmillä, porvariston tottumuksilla, porvariston aatteilla, porvariston aatteettomuudella.

Jos Englannissa ei onnistuttaisi pääsemään tähän tavoitteeseen heti kohta, jos sen lisäksi Neuvostovalan kannattajien yhdistyminen Englannissa osoittautuisi ylipäänsä mahdottomaksi nimenomaan parlamentarismia koskevien erimielisyyksien ja vain niiden takia, niin silloin pitäisin hyödyllisenä edistysaskeleena täydellistä yhtenäisyyttä kohti sitä, että perustettaisiin viipymättä *kaksi* kommunistista puoluetta, t.s. kaksi puoluetta, jotka kannattavat siirtymistä porvarillisesta parlamentarismista Neuvostovaltaan. Sallikoon toinen näistä puolueista osallistumisen porvarilliseen parlamenttiin, toinen kieltäköön sen; tuo erimielisyys on nyt niin epäoleellinen, että olisi viisainta olla jakautumatta sen takia. Mutta kahdenkin sellaisen puolueen rinnakkainen olemassaolo olisi suunnaton edistysaskel nykyiseen tilanteeseen verrattuna, se olisi kaiken todennäköisyyden mukaan siirtymistä täydelliseen yhtenäisyyteen, kommunismin pikaiseen voittoon.

Neuvostovalta ei ole vain osoittanut Venäjällä jo lähes kaksivuotisen kokemuksen nojalla sitä, että proletariaatin diktatuuri on mahdollinen *jopa* talonpoikaisessakin maassa ja että se kykenee pysymään pystyssä uskomattoman vaikeissa, ennen kuulumattoman vaikeissa olosuhteissa perus-

tamalla voimakkaan armeijan (mikä on paras todistus järjestyneisyydestä ja järjestyksestä).

Neuvostovalta on tehnyt enemmänkin: se on saavuttanut jo moraalisen voiton *koko* maailmassa, sillä työväenjoukot, vaikka ne saavatkin tietää vain rahtusen totuutta Neuvostovallasta, vaikka ne kuulevat tuhansia ja miljoonia valheita Neuvostovallasta, kaikkialla työväenjoukot *ovat jo Neuvostovallan puolesta*. Maailmanproletariaatti on jo oivalta-
nut, että tuo valta on työtätekevien valtaa, että vain se tuo pelastuksen kapitalismista, pääoman sorrosta, imperialistien keskinäisistä sodista, että vain se vie kestäväan rauhaan.

Juuri siksi imperialistit saattavat aiheuttaa tappion joillekin erillisille Neuvostotasavalloille, mutta proletariaatin yleismaailmallista neuvostoliikettä on mahdoton voittaa.

Kommunistisin tervehdyksin

N. Lenin

P. S.* Seuraava leike venäläisistä lehdistä antaa teille kuvan Englantia koskevasta informaatiostamme:

„Lontoo, 25.VIII. (Valkeasaaren kautta.) Kööpenhaminalaisen „Berlingske Tidenden” Lontoon kirjeenvaihtaja sähköttää kuluvan vuoden elokuun 3 p:nä Englannin bolshevistisen liikkeen johdosta: „Viime päivien lakot ja äskeiset paljastukset ovat horjuttaneet englantilaisten uskoa maansa immuunisuuteen bolshevismia vastaan. Lehdet pohdiskelevat nykyään vilkkaasti tuota kysymystä, ja viranomaiset tekevät kaikkensa näyttääkseen toteen, että „salaliitto” on ollut olemassa verrattain kauan ja että sen päämääränä ei ole ollut enempää eikä vähempää kuin vallitsevan järjestelmän kukistaminen. Englannin poliisi on pidättänyt vallankumoustoimikunnan, jolla sanomalehtien väitteiden mukaan oli käytettävissään sekä rahaa että aseita. „Times” on julkaissut muutamia pidätetyiltä löydettyjä asiapapereita. Ne sisältävät täydellisen vallankumouksellisen ohjelman, jonka mukaan koko porvaristo on riisutava aseista; työläisten ja puna-armeijalaisten edustajien Neuvostoille on hankittava aseita ja sotatarvikkeita ja muodostettava Punainen Armeija; kaikkiin valtion virkoihin on asetettava työläisiä. Edelleen on suunniteltu perustettavaksi vallankumouksellinen tuomioistuin poliittisia rikollisia ja niitä henkilöitä varten, jotka ovat syyllistyneet julmuuksiin vankeja kohtaan. Kaikki elintarvikkeet aiottiin takavarikoida. Parlamentti ja muut yhteiskunnallisen itsehallinnon elimet olisi hajotettava ja niiden tilalle perustettava vallankumouksellisia Neuvostoja. Työaika rajoitettaisiin kuuteen tuntiin ja alin viikkopalkka korotettaisiin 7 puntaan. Valtion velat samoin kuin kaikki muutkin velat mitätöitäisiin. Kaikki pankit, kauppa- ja teollisuusyrietykset sekä kulkulaitos kansallistettaisiin.”

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

Jos tämä on totta, niin minun täytyy ilmaista Englannin imperialisteille ja kapitalisteille heidän äänenkannattajansa, maailman rikkaimman sanomalehden „Timesin” * välityksellä harras tunnustukseni ja kiitollisuuteni bolshevismiin hyväksi tehdystä oivallisesta propagandasta. Jatkaa samassa hengessä, hyvät „Timesin” herrat, te johdatatte Englantia oivallisesti bolshevismiin voittoon!

Julkaistu syyskuussa 1919

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan

* —, „Ajat”. *Toim.*